

Regalitatea între două acte istorice 23 august 1944 și 30 decembrie 1947

VALENTIN HOSSU-LONGIN

În anul 1991 am înființat, împreună cu medicul Dan Noveanu „Mișcarea pentru Regatul României”, sub egida căreia avea să apară revista monarhistă CUGET, prima de acest profil din țară, menită să repună în drepturi adevărul despre regii României din perioada 1866-1947. Pe baza cercetărilor întreprinse cu această ocazie, am realizat compendiul MONARHIA ROMÂNEASCĂ (Ed. Litera 1994), ca un omagiu adus Casei Regale, timp în care apăreau volumele de excepție ale „Convorbirilor cu Mihai I al României”, de marele scriitor Mircea Ciobanu, colaborator și el al revistei noastre.

Din multitudinea evenimentelor marcante, de la venirea Principelui Carol până la abdicarea Regelui Mihai, am ales câteva momente din începutul sovietizării României și sfârșitul monarhiei în țara rămasă fără Basarabia. După Actul de la 23 august 1944, Armata Regală Română a început ofensiva pentru eliberarea Transilvaniei, alături de Armata Roșie, care se comporta ca ocupantă (!), guvernul Sănătescu a trimis la Moscova o delegație (compusă din L. Pătrășcanu, Ghiță Pop, Barbu Știrbey și Dumitru Dămăceanu) pentru a semna Convenția de armistițiu cu Națiunile Unite, în care, printre altele, România era obligată la despăgubiri de război, în valoare de 300 de milioane de dolari (în special către U.R.S.S.) și la participarea cu cel puțin 12 divizii împotriva nazismului. Ofensiva noastră a dus la izgonirea forțelor hitlerist-horthyste de pe teritoriul românesc; în dimineața de 25 octombrie 1944, Careiul a fost eliberat, ca un omagiu adus Regelui Mihai, suveranul țării și capul oștirii, de ziua sa de naștere (1921).

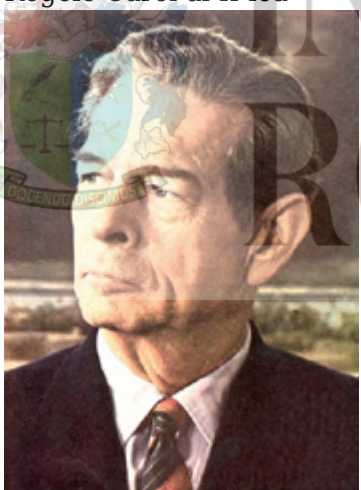
Regele Carol I

Regele Ferdinand I

Regele Carol al II-lea

Regele Mihai

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*

Au urmat multe momente de tensiune, mai ales după instaurarea guvernului Groza, „de largă concentrare democratică”, pentru a cărei impunere venise la București A. Vîșinski, prim-locțiitor al ministrului de externe sovietic, vorbindu-i Regelui Mihai în termeni duri, de ultimatum, sfârșind prin a da de pereți ușa de la ieșire (2 martie 1945). Toate samovolniciile și abuzurile „armatei eliberatoare” și insolența comuniștilor ajunși la putere au dus, firesc, la creșterea prestigiului și popularității regelui. Asta s-a văzut, în special, cu ocazia sărbătoririi Zilei de 10 Mai, când, la sfârșitul paradei militare, mașina în care se urcase Suveranul a fost luată pe sus, de către mulțimea entuziastă, strigând și cântând „Trăiască Regele”. Asta i-a înfuriat pe rușii prezenți la defilare; au înțeles că românii îi detestă și că unirea lor în jurul Coroanei s-a transformat într-o acțiune de protest împotriva sovietizării. Mai ales că începuse înființarea SOVRUM-urilor și restabilirea relațiilor diplomatice româno-sovietice, prin care se subordonau Moscovei economia și politica României.

Condiții inacceptabile pentru rege, care-i cere lui Groza să demisioneze, pentru a se forma un nou

guvern, cu frunzașii partidelor istorice P.N.Ț (Maniu) și P.N.L. (Brătianu). Petru Groza refuză, desigur sfătuit de cei ce-l aduseseră la putere. Începe „greva regală” (21 august 1945 - 7 ianuarie 1946) Suveranul nu mai semnează decretele - legi și nu mai întreține nicio legătură cu guvernul. Pe ruși, această situație nu-i deranja, ei continuânduși politica de subordonare a țării, în vreme ce occidentalii se temeau că „liniștea” impusă aici va fi spulberată în profida „înțelegerii” forțelor Aliate.

Mai rămânea Regelui Mihai să treacă prin două vămi existențiale: procesul mareșalului Antonescu, în care implicatul, condamnat la moarte, „a refuzat să facă cerere de grațiere” (numai trei dintre cei 17 inculpați nu au fost omorâți!); o altă înscenare judiciară îl va avea ca protagonist pe Iuliu Maniu, președintele P.N.Ț., socotit de comuniști „dușman al clasei muncitoare”, exponent al „clicii celei mai reacționare din România de azi, celei mai șovine și imperialiste”. Cu toate eforturile și intervențiile făcute de rege, Maniu și Mihalache, precum și întreaga „bandă de trădători”, aveau să sfârșească în închisorile comuniste...

Finalul acestei rememorări aparține zilei de 30 decembrie 1947, a Actului abdicării Regelui Mihai I al României, socotit de către istoricul acad. Dinu C. Giurescu „Lovitură de stat împotriva națiunii române” (revista CUGET, nr. 21/1992). După ce se întorsese de la Londra, tânărul Suveran a fost „convocat” la Palatul Elisabeta, unde Groza și Gheorghiu-Dej îi propun un... „divorț prietenesc”, întinzându-i o foaie prin care abdica de la domnie. Regele explică acel moment: „Era un șantaj, pentru că în 1946 comuniștii arestaseră câteva mii de studenți și m-au șantajat prin ei, spunând că dacă tergiversez semnarea actului de abdicare și dacă se află că se întâmplă și vor fi manifestații, vor fi obligați să tragă. Nu mi-am putut asuma responsabilitatea unei băi de sânge doar pentru mine...”

La începutul lui ianuarie '48, familia regală a plecat din țară. Prin Decizia C.M. nr. 797/22 mai 1948, regelui, născut și crescut în România, i s-a restras „naționalitatea” română! Neocomuniștii de mai târziu i-au interzis de câteva ori intrarea în țară, fiindu-le teamă că se vor repeta manifestațiile de dragoste ale românilor, din zilele Sfințelor Paști 1992, când numai în București l-au întâmpinat și aclamat peste o jumătate de milion de oameni!

0%

User Rating: Be the first one !